

JULES VERNE

KAPITONO GRANTO VAIKAI

Kolekcinis leidimas su 176
originaliomis iliustracijomis

OBUOLYS

JULES VERNE

KAPITONO GRANTO VAIKAI

Kolekcinis leidimas su 176
originaliomis iliustracijomis

Romanas

Iš prancūzų kalbos vertė

PRANAS KVIETKAUSKAS ir PRANAS TAMOŠAITIS

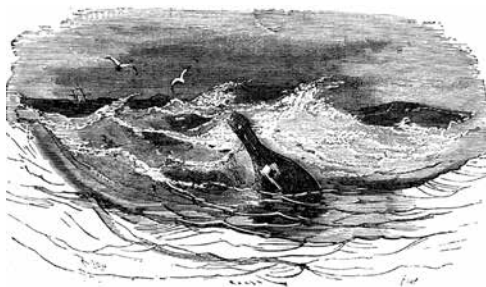

OBUOLYS

PIRMA DALIS

PIRMAS SKYRIUS

ŽUVIS-SVARSTYKLĖS

1864 metų liepos 26 dieną, pučiant smarkiam šiaurės rytų vėjui, Šiaurės kanalo bangomis skriejo puiki jachta. Ant jos bizanstiebio buvo galima matyti plevėsuojančią Anglijos vėliavą, o didžiojo stiebo viršūnėje – mėlyną breidvimpelą su auksu siuvinėtais inicialais E. G. ir kunigaikščio karūna. Jachta buvo pavadinta „Dunkanu“. Jos savininkas – lordas Glenarvanas, vienas iš šešiolikos Škotijos aukštųjų rūmų perų ir Karališkojo Temzės jachtklubo, garsaus visoje Jungtinėje Karalystėje, garbės narys.

Laive buvo lordas Edvardas Glenarvanas su savo jauna žmona ledi Elena ir jos pusbroliu majoru Maknabsu.

Ką tik pastatytas „Dunkanas“ buvo išbandytas už kelių mylių nuo Klaido įlankos ir dabar grįžo į Glazgą; kai horizonte iškilo Arano sala, budintis jūrininkas pranešė, kad jachtos kilvateryje nardo didžiulė žuvis. Kapitonas Džonas Menglas tuojau perdavė tą žinią lordui Edvardui. Šis užlipo ant denio drauge su majoru Maknabsu ir paklausė kapitono, ką jis mano apie šį padarą.

– Aš manau, – atsakė Džonas Menglas, – kad tai yra didžiulis ryklys.

– Ryklys šiuose vandenyse? – sušuko Glenarvanas.

– Abejoti nėra ko, – tarė kapitonas. – Ši ryklių šeimos žuvis gyvena visose jūrose ir visose geografinėse platumose. Tai žuvis-svarstyklės*, ir arba aš labai apsirinku, arba čia vienas tų nenaudėlių! Jeigu leistumėte ir jei ledi Glenarvan norėtų pasižiūrėti įspūdingos žūklės, mes jį galėtume sugauti.

– Kokios jūs nuomonės, Maknabsai? – paklausė lordas Glenarvanas majorą. – Gal verta pamėginti?

– Sutinku su jumis, – ramiu balsu atsakė majoras.

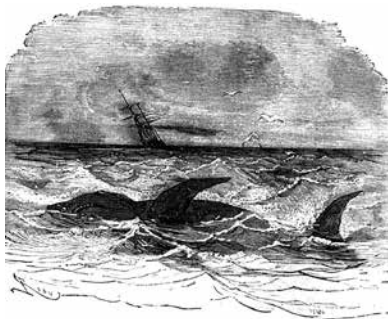
– Be to, – pridūrė Džonas Menglas, – šiuos pavojingus plėšrūnus reikėtų naikinti labiau! Pasinaudokime proga ir, jei misteris Glenarvanas leis, pamatysime jaudinančią reginį, be to, padarysime gerą darbą.

– Sutinku, Džonai, – tarė lordas Glenarvanas.

Jis nuėjo pakviesti žmonos. Ši buvo labai susidomėjusi tokia jaudinančia žūkle ir atėjo ant denio.

Didingos jūros paviršiuje buvo galima lengvai stebėti greitai plaukiantį ryklį; jis įnirtingai tai pasinerdavo, tai vėl išnirdavo. Džonas Menglas davė nurodymus ir per dešinį bortą jūrininkai išmetė storą virvę su kabliu, ant kurio užsmeigtas gabalas lašinių. Nors ryklis dar buvo per penkiasdešimt jardų, tačiau užuodė jauką ir nėrė prie jachtos. Juodi pelekai pilkais galais skrodė bangas, uodegos pelekas vairavo tiesiai į priekį. Kuo labiau ryklis artėjo prie jachtos, tuo, rodės, godžiau degė didžiulės iššokusios jo akys; kai jis apsiversdavo, pražiotuose nasruose būdavo matyti keturios eilės dantų. Galva buvo plati lyg dvilypis kūjis ant koto. Džonas Menglas neapsiriko: tai tikrai buvo rajausias ryklių šeimos atstovas, Anglijoje vadinamas žuvimi-svarstyklėmis.

„Dunkano“ keleiviai ir jūrininkai susidomėję stebėjo ryklio judesius. Netrukus jis jau buvo prie pat kablo; apsivertė ant nugaros, kad patogiau

* Taip ją vadina anglų jūrininkai, nes jos galva panaši į svarstyklės arba į dvilypį kūjį. Dėl to Prancūzijoje ji žinoma ryklio-kūjo vardu. (*Aut. past.*)

galėtų jį pagriebti, ir lašinių gabalas dingso plačiuose nasruose. Tuojau jis pats, trūktelėjęs lyną, pasismeigė, ir jūrininkai su skrysciais, pritvirtintais prie didžiosios rėjos galo, ėmė kelti pabaisą ryklį.

Ištrauktas iš įprastos aplinkos, jis pradėjo smarkiai daužytis, bet to smarkumo niekas nepabūgo: užnėrė ant uodegos kilpą ir paralyžiavo judesius. Netrukus jūrininkai įtempė ryklį per bortą ir nubloškė ant denio. Vienas atsargiai prie jo prisiartinio ir, užsimojęs kirviu, nukirto baisiąją uodegą.

Žūklė baigta, plėšrūno nebebuvo ko bijoti. Tačiau buvo patenkintas jūrininkų kerštas, o ne smalsumas. Yra paprotys visuose laivuose atidžiai patikrinti ryklio vidurius. Jūrininkai, žinodami nelabai išrankų jo rajumą, tikisi ką nors juose rasti ir retai kada nusivilia.

Ledi Glenarvan nenorėjo matyti kruvino mėsinėjimo ir nuėjo į kajutę. Ryklis dar žiopčiojo; jis buvo dešimties pėdų ilgio ir svėrė per šešis šimtus svarų; toks dydis ir svoris – nieko keisto; žuvis-svarstyklės, kad ir ne iš pačių didžiųjų, bet užtat vienas pavojingiausių ryklių.

Netrukus vyrai kirviais išskrodė milžinišką žuvį. Kablys buvo įsmigęs į pilvą. Matyt, ryklis ilgai pasninkavo, nes pilvas pasirodė besas visiškai tuščias. Nusivylę jūrininkai jau buvo bemetę sukapotus mėsos gabalus į jūrą, tik staiga bocmano dėmesį patraukė viduriuose įsivėlęs kažkoks stambus daiktas.

– Kas gi čia? – sušuko jis.

– Turbūt uolos nuolauža, kurią žuvis bus prarijusi, kad numalšintų alkį, – atsakė vienas jūrininkų.

– Na jau! – pertraukė antras. – Tai yra patrankos sviedinys, pataikęs ne naudėliui į pilvą ir dar nesuvirškintas.

– Geriau patylėtumėte, – atkirto Tomas Ostinas, kapitono padėjėjas. – Ar nematote, kad tas ryklis – amžinas girtuoklis, kuris ne tik išgėrė vyną, bet ir prarijo butelį?

– Ką! – sušuko Glenarvanas. – Ryklio viduriuose butelis?

– Tikras butelis, – atsakė bocmanas. – Bet, ko gero, paimtas ne iš rūsio!

– Tomai, – tarė lordas Glenarvanas, – atsargiai išimkite jį. Jūroje rastuose buteliuose dažnai galima rasti brangių dokumentų.

– Ką! – sušuko Glenarvanas. – Ryklis viduriuose butelis?

– Taip manote? – paklausė majoras Maknabsas.

– Manau, kad taip gali atsitikti.

– Aš jums neprieštarauju, – atsakė majoras. – Gal tas butelis saugo kokią nors paslaptį?

– Tuoju sužinosime, – tarė Glenarvanas. – Na, Tomai?

– Štai, – atsakė kapitono padėjėjas, rodydamas beformį daiktą, kurį vargais negalais pavyko išimti iš ryklis pilvo.

– Gerai, – atsakė Glenarvanas. – Paprašykite, kad jį nuplautų ir atneštų man į kajutkompaniją.

Tomas padarė kaip lieptas, ir tokiomis netikėtomis aplinkybėmis rastas butelis buvo pastatytas kajutkompanijoje ant stalo, o prie jo susėdo

Glenarvanas, majoras Maknabsas, kapitonas Džonas Menglas ir ledi Elena, nes moterys, kaip sakoma, yra smalsios.

Jūroje bet koks atsitikimas – įvykis. Valandėlę vyravo tylą. Kiekvienas klausiamai žvilgčiojo į šį daiktą. Gal jis slepia kokios nors baisios nelaimės paslaptis, o gal tik perduoda nereikšmingą žinią nuobodžiaujančio jūrininko?

Reikėjo kažką daryti, ir Glenarvanas, nieko nelaukdamas, labai atsargiai ėmėsi apžiūrinėti butelį. Galima sakyti, lyg koroneris*, tiriąs menkiausias svarbios bylos smulkmenas. Glenarvanas elgėsi teisingai, nes dažnai iš pažiūros visai nereikšminga žymė gali padėti susekti svarbų dalyką.

Prieš patikrindamas, kas yra viduje, Glenarvanas atidžiai žiūrinėjo butelį. Jis buvo plonu stipriu gurkliu, dar su vielutėmis, gerokai parūdijusiomis, labai storo stiklo, atlaikančio net kelių atmosferų slėgį, – aiškiai matyti, kad tai šampano butelis. Dė ar Epernė vynininkai tokiais buteliais sudaužo kėdes, o jie nė neiškyla. Taigi ir šis nenukentėjo, taip ilgai mėtytas bangų.

– Kliko** firmos butelis, – kuomet ramiausiai tarė majoras.

Jis buvo tos srities žinovas, todėl niekas nė nemėgino ginčytis.

– Brangusis majore, – tarė Elena Glenarvan, – argi svarbu, kokios firmos tas butelis, jei nežinome, iš kur jis atplaukė?

– Mes tai sužinosime, brangioji Elena, – atsakė Edvardas Glenarvanas, – bet jau iš karto galima tvirtinti, kad jis iš toli. Pažiūrėkite, jį dengia kietas, nuo jūros vandens sukalkėjęs sluoksnis! Prieš patekdamas į ryklio pilvą, radinys ilgai plūduriavo vandenyne.

– Nejmanoma su tuo nesutikti, – atsakė majoras, – nes tik akmeninio kiauto saugomas šis dužus indas galėjo išlikti sveikas per tokią ilgą kelionę.

– Bet iš kur jis? – paklausė Elena Glenarvan.

– Luktelk, brangioji Elena, luktelk, apžiūrint butelius reikia kantrybės. Manau, netrukus jis pats atsakys į visus mūsų klausimus.

Glenarvanas ėmė skusti kietą luobą nuo butelio gurklio; netrukus pasirodė smarkiai sūraus vandens apgadintas kamštis.

* Koroneris – specialus teismo tardytojas Anglijoje ir JAV. (*Aut. past.*)

** Kliko – žinoma Šampanės vynų markė. (*Aut. past.*)

Glenarvanas atsargiai išėmė popieriaus lapelius.

– Labai blogai, – tarė Glenarvanas. – Jeigu viduje yra popierių, jie bus sušlapę.

– Pagrįsta baimė, – pritarė majoras.

– Dar pridursiu, – tarė Glenarvanas, – kad kamštis prastas, butelis netrukus būtų nugrimzdęs į dugną. Laimė, kad ryklys jį prarijo ir pristatė mums į „Dunkaną“.

– Be abejo, – atsakė Džonas Menglas, – tačiau geriau jį būtume sužvejoję atviroje jūroje, tam tikroje geografinėje ilgumoje ir platumoje. Tada, ištyrę atmosferos ir jūros sroves, galėtume nustatyti nuplauktą kelią; o dabar sunku ką nors pasakyti, nes jį atnešė ryklys, kuris nepaiso nei vėjo, nei srovių.

– Netrukus pamatysime, – atsakė Glenarvanas.

Tą akimirką jis itin atsargiai ištraukė kamštį, ir kajutėje pasklido stiprus druskos kvapas.

– Na? – paklausė moteriškai nekantri ledi Elena.

– Taip, aš neapsirikau! – atsakė Glenarvanas. – Viduje yra popierių!

– Dokumentai! Dokumentai! – sušuko ledi Elena.

– Tik jie, rodos, bus sudrėkę, prilipę prie sienelių, vargu ar pavyks išimti.

– Sudaužykime butelį, – patarė Maknabsas.

– Aš geriau norėčiau jį išsaugoti, – atsakė Glenarvanas.

– Aš irgi, – pritarė majoras.

– Be abejo, – tarė ledi Elena, – bet turinys brangesnis už indą; geriau paaukoti butelį negu dokumentus.

– Jūs tik numuškite gurklį, – patarė Džonas Menglas, – tada bus galima išimti dokumentus.

– Tai gera mintis, brangusis Edvardai! – sušuko Elena Glenarvan.

Sunku buvo ką nors kita sugalvoti, ir Glenarvanas nusprendė nudaužti brangaus butelio gurklį. Akmeninis kiautas buvo kietas kaip granitas, todėl prireikė plaktuko. Šukės pabiro ant stalo, ir pasirodė sulipę popieriaus lapeliai. Glenarvanas atsargiai juos išėmė, atlipdė ir išdėliojo priešais, o Elena Glenarvan, majoras ir kapitonas jį apspito.

ANTRAS SKYRIUS

TRYŠ DOKUMENTAI

Sūraus vandens gerokai apnaikintuose lapeliuose buvo vos vienas kitas žodis, beveik visiškai išnykusių eilučių neišskaitomos nuotrupos. Keletą minučių Glenarvanas atidžiai juos žiūrinėjo; vartalojo, laikė išskėlęs prieš šviesą, tyrinėjo kiekvieną jūros pagailėtą raidelę, paskui pažvelgė į draugus, kurie žiūrėjo į jį susirūpinusiomis akimis.

– Čia trys skirtingi dokumentai, – tarė jis, – tikriausiai trys nuorašai to paties dokumento, išversto į tris kalbas – anglų, prancūzų ir vokiečių. Tuo neabejoju palyginęs neišplautuosius žodžius.

– Ar iš jų galima ką nors suprasti? – paklausė ledi Glenarvan.

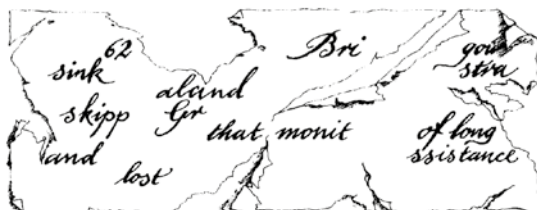
– Sunku pasakyti, brangioji Elena. Šiuose dokumentuose išlikusios tik žodžių nuotrupos.

– Gal vieno dokumento žodžiai papildo kito dokumento žodžius? – tarė majoras.

– Iš tiesų, – atsakė Džonas Menglas. – Neįmanoma, kad vanduo būtų išgraužęs eilutes lygiai tose pačiose vietose. Sudėję šias sakinio nuotrupas mes suprasime mintį.

– Taip ir padarysime, – tarė Glenarvanas, – bet būkime nuoseklūs. Pirmiausia angliškas dokumentas.

Tas dokumentas atrodė šitaip:

– Ne kažin kas, – tarė nusivylęs majoras.

– Šiaip ar taip, – atsakė kapitonas, – tai yra taisyklinga anglų kalba.

– Dėl to nėra jokios abejonės, – tarė Glenarvanas. – Žodžiai *sink*, *aland*, *that*, *and*, *lost* sveiki; *skipp*, matyt, nuo žodžio *skipper*, ir čia minimas kažkoks *Gr*... tikriausiai bus kokio nors sudužusio laivo kapitonas*.

– Dar pridėkime žodžius *monit* ir *ssistance*** , – tarė Džonas Menglas, – kurių prasmė visiškai aiški.

* Žodžiai *sink*, *aland*, *that*, *and*, *lost* reiškia: nuskendo, pasiekė krantą, šitas, ir, žuvęs. Škipieriu Anglijoje vadinamas prekinio laivo kapitonas. (*Aut. past.*)

** *Monit* – visas žodis *monition* – dokumentas; *ssistance* – *assistance* – pagalba. (*Aut. past.*)

– Mat kaip! Tai jau šis tas, – įsiterpė ledi Elena.

– Deja, mums trūksta ištisų eilučių, – pridūrė majoras. – Kaip sužinoti žuvusio laivo vardą ir katastrofos vietą?

– Sužinosime, – tarė lordas Edvardas.

– Žinoma, – patvirtino majoras, visuomet pritariaš kitų nuomonei, – bet kaip?

– Papildydami vieną dokumentą kitu.

– Pabandykime! – sušuko ledi Elena.

Antrame lapelyje, dar daugiau išgadintame negu pirmas, buvo tik keli atskiri žodžiai, išdėstyti tokia tvarka:

– Parašyta vokiškai, – tarė Džonas Menglas, dirstelėjęs į popierių.

– Jūs mokate vokiškai, Džonai? – paklausė Glenarvanas.

– Kuo puikiausiai.

– Tuomet pasakykite, ką reiškia tie keli žodžiai.

Kapitonas atidžiai pažiūrėjo į dokumentą ir tarė:

– Pirmiausia paanalizuokime įvykio datą. *7 Juni* reiškia „birželio 7-oji“; šis skaitmuo ir skaitmuo 62, nurodytas angliškame dokumente, duos mums visą datą: 1862 metų birželio 7 dieną.

– Labai gerai, – sušuko ledi Elena, – kalbėkite toliau, Džonai!

– Toje pačioje eilutėje, – aiškino jaunas kapitonas, – yra žodis *Glas*. Jis, pridėtas prie žodžio *gow* iš pirmo dokumento, sudaro *Glasgow*. Taigi čia minimas laivas iš Glazgo uosto.

– Ir aš taip manau, – įsiterpė majoras.

– Antros eilutės dokumente visai nėra, – toliau kalbėjo Džonas Menglas. – Bet užtat trečiojoje yra du svarbūs žodžiai: *zwei* – du ir *atrosen*, arba teisingiau, *Matrosen* – jūrininkai vokiškai.

– Vadinas, čia kalbama apie kapitoną ir du jūrininkus? – paklausė ledi Elena.

– Gali būti, – atsakė Glenarvanas.

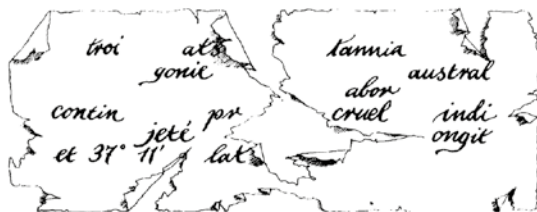
– Prisipažinsiu, – vėl prabilo kapitonas, – kad toliau kitas žodis *graus* man neaiškus. Nežinau, kaip jį išversti. Gal trečias dokumentas padės jį suprasti? O du paskutinius žodžius išaiškinti nesunku. *Bringt ihnen* reiškia „suteikite jiems“, o, jeigu juos pridėsime prie angliško žodžio *assistance*, parašyto taip pat septintoje eilutėje, sakinys „suteikite jiems pagalbą“ yra visiškai suprantamas.

– Taip! Suteikite jiems pagalbą! – tarė Glenarvanas. – Bet kur tie nelaimingieji? Iki šiol neaptikome nieko, kas nurodytų katastrofos vietą.

– Tikėkimės, kad daugiau ką atskleis prancūziškas dokumentas, – tarė ledi Elena.

– Štai prancūziškas dokumentas, – tarė Glenarvanas. – Mes visi mokame prancūziškai, todėl sunkumų neturėtų kilti.

Štai tiksliai trečio dokumento faksimilė:

– Čia skaitmenys! – sušuko ledi Elena. – Ponai, žiūrėkite!..

– Viską darykime tvarkingai, – tarė Glenarvanas, – pradėkime iš pradžių. Aš paeiliui atkursiu tuos kur ne kur užsilikusius žodžius. Jau iš pirmų raidžių matyti, kad čia minimas tristicbis laivas, kurio vardą mums išsaugojo angliškas ir prancūziškas tekstai: „Britanija“. Iš dviejų kitos eilutės žodžių *gonie* ir *austral** aiški tik antrojo reikšmė.

– Štai jau viena svarbi detalė, – tarė Džonas Menglas. – Laivo sudužimo vieta kažkur Pietų pusrutulyje.

* *Austral* – pietų (*pranc.*).

– To per mažai, – atsiliepė majoras.

– Toliau, – pertraukė jį Glenarvanas. – O!

Žodis *abor* yra veiksmažodžio *aborder* – priplaukti – šaknis. Nelaimingieji priplaukė kažkokį krantą. Bet kur? *Contin!* Nejaugi žemyną? *Cruel* – žiaurus!..

– *Cruel!* – sušuko Džonas Menglas. – Štai vokiško žodžio paaiškinimas, *graus... grausam...* žiaurus!

– Skaitykime toliau, toliau! – tarė Glenarvanas susidomėjęs, kai ėmė ryškėti tų neaiškių žodžių prasmė. – *Indi...* nejaugi šie jūreiviai būtų buvę nublokšti į Indiją? Ką reiškia *ongit*? A, *longitude**! O štai ir platumas: 37°11'. Pagaliau turime vieną tikrą nurodymą!

– Trūksta ilgumos, – tarė Maknabsas.

– Negalima visko turėti iš karto, mielas majore, – atsakė Glenarvanas, – tikslus platumas laipsnis jau šis tas. Tad prancūziškas dokumentas iš tų trijų yra aiškiausias. Aišku, kiekvienas tekstas – pažodinis vertimas, nes juose po vienodai eilučių. Dabar juos reikia sujungti, išversti į vieną kalbą ir ieškoti kuo logiškesnės ir aiškesnės tų žodžių prasmės.

– Į kurią kalbą – prancūzų, vokiečių ar anglų – norite išversti? – pasiteiravo majoras.

– Į prancūzų, – atsakė Glenarvanas, – nes daugiausia mus dominančių žodžių išliko šia kalba.

– Teisingai sakote, – atsiliepė Džonas Menglas, – be to, prancūziškai visi mokame.

– Nuspręsta. – Aš perrašysiu dokumentą, sujungdamas žodžių ir sakinų nuotrupas, palikdamas tarp jų tokius pat tarpus ir papildydamas tik tuos žodžius, kurių prasmė neabejotinai aiški; po to palyginsime ir padarysime išvadą.

Glenarvanas paėmė plunksną ir po valandėlės parodė draugams popieriaus lapą, kuriame buvo tokios eilutės:

* *Longitude* – geografinė ilguma (*pranc.*).

*7 juin 1862 trois-mâts Britannia Glasgow
sombre gonie austral
à terre deux matelots
capitaine Gr abor
contin pr cruel indi
jeté ce document de longitude
et 37° 11' de latitude Portez leur secours
perdus.*

Tuo metu įėjo jūrininkas, pranešė kapitonui, kad „Dunkanas“ įplaukė į Klaido įlanką ir paklausė, kokių būsią nurodymų.

– Ką ketinate daryti? – kreipėsi Džonas Menglas į Glenarvaną.

– Kuo greičiau pasiekti Dambartoną, Džonai; Elena grįš į Malkolmo pilį, o aš vyksiu į Londoną ir įteiksiu šį dokumentą admiralitetui.

Džonas Menglas perdavė per jūrininką atitinkamus nurodymus kapitonui padėjėjui.

– O dabar, bičiuliai, – tarė Glenarvanas, – tęskime savo ieškojimus. Mes aptikome didelės katastrofos pėdsakus. Nuo mūsų išvalgos priklauso kelių žmonių gyvybė. Sutelkime visas proto galias, kad įmintume šią mįslę.

– Mes pasirėngę, brangūs Edvardai, – atsakė ledi Elena.

– Pirmiausia, – vėl prabilo Glenarvanas, – šiame dokumente dera išskirti tris dalykus: pirma – ką žinome, antra – ką galime spėlioti, trečia – ko nežinome. Ką žinome? Mes žinome, kad 1862 metų birželio 7 dieną nuskendo tristiebis laivas „Britanija“ iš Glazgo, kad du jūrininkai ir kapitonas įmetė šį dokumentą į jūrą 37°11' geografinės platumos ir kad jie prašo pagalbos.

– Visiškai teisingai, – atsiliepė majoras.

– Ką galime spėlioti? – kalbėjo toliau Glenarvanas. – Pirma, kad laivą bus ištikusi nelaimė Pietų pusrutulio jūrose; svarbu atkreipti dėmesį į žodį *gonie*. Ar tai nebus krašto pavadinimas?

– Patagonija! – sušuko ledi Elena.

– Be abejo.

– Argi trisdešimt septinta lygiagrečių kerta Patagoniją? – paklausė majoras.

– Tai nesunku patikrinti, – atsakė Džonas Menglas ir pradėjo skleisti Pietų Amerikos žemėlapi. – Tikrai! Ji kerta Araukaniją, eina per pampas, išilgai šiaurinių Patagonijos žemių ir per Atlanto vandenyną.

– Gerai. Spėliokime toliau. Du jūrininkai ir kapitonas *abor...* (*aborder*) priplaukia ką?.. *Contin...* žemyną; suprantate: žemyną, ne salą. Kas jiems atsitiko? Laimė, čia turime dar dvi raides *pr...*, kurios pasako apie jų likimą: tai pradžia žodžio *pris* – paimti – arba *prisonniers* – belaisviai. Kieno? Žiaurių indėnų. Jūs įtikinti? Argi patys žodžiai nesisiūlo į tuščias vietas? Argi nepaaiškėjo šio dokumento prasmė? Ar šviesa neapšvietė jums proto?

Glenarvanas kalbėjo įtikinamai; iš akių buvo matyti, kad jis šventai tiki viskuo, ką sako. Jo užsidegimas persidavė klausytojams. Visi kaip vienas sušuko:

– Aišku! Aišku!

Kiek patylėjęs, lordas Edvardas vėl prabilo:

– Bičiuliai, visos šios hipotezės atrodo labai panašios į tiesą. Mano manymu, katastrofa įvyko prie Patagonijos krantų. Aš pasiteirausiu Glazgo apie „Britanijos“ maršrutą, ir mes sužinosime, ar ji galėjo atsidurti tose vietose!

– Mums nereikės taip toli ieškoti, – atsakė Džonas Menglas. – Aš turiu *Mercantile and Shipping Gazette* komplektą, ir jis suteiks mums tikslios informacijos.

– Na, na, – tarė ledi Glenarvan.

Džonas Menglas paėmė 1862 metų laikraščių paką ir paskubomis ėmė juos vartyti. Neilgai paieškojęs patenkintas tarė:

– 1862 metų gegužės 30 diena. Peru! Kaljao! Paskirtis – Glazgas, „Britanija“, kapitonas Grantas.

– Grantas! – sušuko Glenarvanas. – Drąsusis škotas, kuris Ramiajame vandenyne norėjo įkurti Naująją Škotiją!

– Taip, tas pats! 1861 metais jis išplaukė „Britanija“ iš Glazgo, ir nuo to laiko negauta žinių, – atsakė Džonas Menglas.

– Jokių abejonių! Jokių abejonių, – tarė Glenarvanas. – Tai tikrai jis. „Britanija“ išplaukė iš Kaljao gegužės 30-ąją, o birželio 7-ąją, po savaitės, žuvo prie Patagonijos krantų. Štai ir visa istorija iš tų žodžių nuotrupų, kurios atrodo neišsiskaitomos. Matote, bičiuliai, kad spėliojome teisingai. Dabar mums trūksta tik vieno: geografinės ilgumos.

– Jos mums nė nereikia, – atsakė Džonas Menglas, – nes žinomas kraštas; aš, turėdamas tik geografinę platumą, galėčiau tiesiai pataikyti į laivo sudužimo vietą.

– Tai mes viską žinome? – paklausė ledi Glenarvan.

– Viską, brangioji Elena, ir šias baltas, vandens išplautas vietas aš be vargo užpildysiu, lyg rašyčiau diktuoju pačiam kapitonui Grantui.

Glenarvanas nieko nelaukdamas paėmė plunksną ir parašė tokį pranešimą:

1862 metų birželio 7 dieną tristiebis laivas „Britanija“, išplaukęs iš Glazgo, sudužo prie Patagonijos krantų, Pietų pusrutulyje. Mėgindami pasiekti žemyną, du jūrininkai ir kapitonas Grantas pateko į žiaurių indėnų nelaisvę. Šį dokumentą jie įmetė ... geografinės ilgumos ir 37°11' geografinės platumos. Suteikite jiems pagalbą, kitaip jie žus.

– Puiku, puiku, brangusis Edvardai, – tarė ledi Elena, – ir, jei nelaimingieji vėl išvys tėvynę, už šią laimę jie turės būti dėkingi tik jums.

– Jie išvys tėvynę, – atsakė Glenarvanas. – Šis dokumentas toks suprantamas, aiškus ir įtikinamas, kad Anglija nesvyruodama suteiks pagalbą trims savo sūnums, nublokštiems į negyvenamą krantą. Ką ji padarė Franklinui ir daugeliui kitų, dabar padarys „Britanijos“ sudužėliams!

– Bet šie nelaimingieji, – įsiterpė ledi Elena, – paliko šeimas ir šios rauda žuvusiųjų. Gal kapitonas Grantas turi žmoną, vaikų...

– Gerai sakote, brangioji, aš pasistengsiu jiems pranešti, kad dar yra vilties juos išgelbėti. O dabar, mielieji, lipkime ant denio, nes artėjame prie uosto.

Iš tikrųjų „Dunkanas“, padidinęs greitį, praplaukė Bjuto salos krantus ir paliko dešinėje Rotsėjų, žavingą miestelį derlingame slėnyje; paskui įlankos siaurumoje aplenkė Grinoką ir šeštą valandą vakaro įmetė inkarą ties

Skaitykite likusius
620 iš **640** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Leiskitės į nepaprastą kelionę aplink pasaulį per nepažintas jūras ir žemynus su mokslinės fantastikos pradininku Jules'iu Verne'u. Patirkite neįtikėtinų nuotykių, rizikos ir išbandymų, atraskite mokslo žinių lobyną su „Kapitono Granto vaikais“.

Bandydama naują lordo Glenarvano jachtą „Dunkanas“, įgula sugauna ryklį. Ryklio viduriuose jie aptinka butelį, kuriame randa tris laiškus, parašytus skirtingomis kalbomis. Laiškuose dingusio „Britanijos“ laivo kapitonas Haris Grantas šaukiasi pagalbos. Kadangi jūros vanduo išblukino laiškus, tiksliai atkurti, kur sudužo laivas, neįmanoma. Tuo pat metu į ledi Glenarvan kreipiasi du vaikai, kapitono Granto duktė ir sūnus, prašydami padėti surasti dingusį tėvą. Edvardas Glenarvanas su bičiuliais leidžiasi į kelionę jachta per Pietų pusrutulio jūras 37-tąja lygiagrete. Keliautojai patiria ir išgyvena dramatiškus įvykius, pakliūva į neįtikėtinas situacijas, tačiau herojų kilnumas, pasiaukojimas, drąsa ir ištvermė daro stebuklus.

Jules Gabriel Verne (1828–1905) – prancūzų rašytojas, mokslinės fantastikos žanro pradininkas. Rašė apie keliones kosmose, ore ir po vandeniu dar prieš išrandant navigacines sistemas ir pačius orlaivius bei povandeninius laivus, o apie kosmines keliones nė nebūdavo užsimerinama. Savo kūrinuose J. Verne'as mokslą, išradimus, gamtines ir geografines žinias sujungė su nuotykiiais. Jo romanas „Kapitono Granto vaikai“ pirmą kartą buvo išleistas 1867 metais ir nuo to laiko nepraranda populiarumo. J. Verne'as yra antrasis visų laikų daugiausiai verčiamas autorius, nusileidžiantis tik Agathai Christie, beveik visi jo kūriniai sulaukė daugybės ekranizacijų.

TAIP PAT
SKAITYKITE

KELIONIŲ IR NUOTYKIŲ ROMANAS

Jeigu jus žavi nepaprastos kelionės ir nuotykių, jeigu jums patiko „20 000 mylių po vandeniu“ bei „Paslaptingoji sala“, jei norite dar kartą susitikti su šių knygų herojais, privalote perskaityti „Kapitono Granto vaikus“.

OBUOLYS

anno 2004

#obuolys.lt

ISBN 978-609-484-345-7

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, idomybės ir literatūros nemokamai

KITI FORMATAI:

Audio
knyga

Elektroninė
knyga

Wydawnictwo „Sztandar“